

rigtigt, og jeg kan i alt Fald ikke forsvare at gaa med dertil. — Med Hensyn til Mandstabsretten til at klage over Skibets Udsøgtighed, da forholder det sig ganske paa samme Maade dermed. Den Regel, jeg har tilladt mig at foreslaa i det Vædringsforslag, jeg har stillet, er i alt væsentligt den samme, som var indeholdt i Regeringens tidligere Forslag, og naar man tidligere har ment, at man kunde give en Tjeredel af Mandstabet en saadan Ret, saa forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke ogsaa kan give Mandstabet denne Ret i Dag. Jeg har paa disse Omraader i alt væsentligt holdt mig til, hvad Regeringen tidligere selv har foreslaaet i det Lovforslag, den tidligere har forelagt. Kun med Hensyn til Bemændingen af Skibe har jeg stillet nogle særlige Forslag, som ikke ere indeholdte deri, men jeg kan fremdeles ikke indse, at de mulige Banfæligheder, der ere til Stede, kunne være saa store, at man ikke bør sætte sig i Bevægelse for at skaffe Regler i saa Henseende. Paa den ene Side staar der Banfæligheder, hvis Størrelse man ikke kender — jeg anser dem ikke for saa store, at det ikke er muligt at overvinde dem — men paa den anden Side er der de højt uheldige Forhold for Sømandene, som paa Grund af Overanstrengelse blive mishandlede om Bord, og i Søfolkens Interesse er det nødvendigt at gribe ind og forsøge at hindre disse Misbrug. Dette Hensyn er for mig saa stort, at jeg synes, man bør se at overvinde de mulige Banfæligheder, som ere til Stede.

Med Hensyn til Vædringsforslaget til § 78 har jeg allerede bemærket, at det er jo i og for sig ikke noget nyt, som her foreslaas: det er noget, som er gældende Lov i det tytte Rige; og hvad der kan være gældende Lov der, antager jeg ogsaa kan være gældende Lov i Danmark. Man er saa tilbøjelig til at sige: naar vi have saadanne Bestemmelser, naar Mandstabet eller Arbejderne overhovedet have en saadan Ret til at forlange noget vist, saa taarner man Konflikter op mellem Arbejder og Arbejdsgiver. Jeg tror nu slet ikke, det er Tilfældet; jeg er aldeles overbevist om, at det slet modsatte vil ske. Man frygter ikke for at give Arbejderne Arbejdsgiverne fuldstændig i Vold; man frygter ikke for, at Arbejdsgiveren — i dette Tilfælde Skipperen — kan forlange Arbejde af Mandstabet til enhver Tid, men jeg tror navnlig, at der er en stor Fare for Konflikter deri, at Skipperen vil misbruge denne Ret og forlange mere af Mandstabet, end det kan udholde og præstere. Deri ser jeg en stor Fare for Konflikter mellem Mandstabet og Skipper.

Giver man derimod Lovregler, som Arbejderne kunne henholde sig til, som ere humane, og som ville bevirke en mere human Optræden over for Arbejderne fra de overordnede Side, saa tror jeg, at man derved vilde bidrage til at fjerne saadanne Konflikter, som maaske ellers kunde opstaa. Jeg vil fremdeles fastholde Ønsket om, at Forslaget bliver vedtaget.

Naar der med Hensyn til § 96 henvises til Kontraktfriheden mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, har jeg allerede bemærket, at jeg ikke talder det Forhold Kontraktfrihed, der findes Sted mellem enkelte Arbejdere og enkelte Arbejdsgivere. Jeg ser, at Arbejderen altid staar i en saadan trykket økonomisk Stilling, at han i de allerfleste Tilfælde er nødt til at bøje sig for, hvad der bliver dikteret ham fra hans Arbejdsgivers Side, og at Forholdet bliver faktisk ubenyttet derhen, at man søger at berøve Arbejderen det mest mulige i økonomisk Henseende, at man søger at trykke hans økonomiske Stilling i den størst mulige Grad og søger at skaffe sig Arbejdskraft saa billig som muligt. Derfor er det, jeg mener, man bør søge gennem Lovgivningen at stræbe hen til at beskytte Arbejderne mod det Tryk, de ere Genstand for, og jeg tror ikke, at saadanne Bestemmelser om, at der skal ydes Ekstrabetaling, kunne være generende for Arbejdsgiverne. Det, der er Tale om, kan kun blive ganske smaa Beløb, noget, som f. Eks. en 33 Ore for en Times Arbejde, mere kan der ikke være Tale om, og derhos er det jo kun paa en enkelt Dag i Ugen; jeg kan derfor ikke indse, at en Bestemmelse i den Retning kan have nogen stor økonomisk Betydning for Arbejdsgiverne, hvad den derimod kan have for Arbejderne. Og dertil kommer, at Betalingen, hvor lav den end sættes, dog mulig vil bevirke, at Arbejdsgiverne, Skipperne i mange Tilfælde vilde bestræbe sig for at undlade at løse om Søndagen, naar der ikke er en stærk Nødvendighed derfor, hvorved altsaa Arbejderne ville faa en Søndagsfrihed, som de mulig ellers ikke ville faa; thi hvis de skulle gøre Arbejdet uden nogen som helst Godtgørelse, er der stor Udsigt til, at Søfolk ikke ville faa nogen som helst Frihed, hverken paa Land eller til Søs, men det tror jeg er at gaa for vidt.

Hvad angaar Bestemmelsen om de 10 Timers Arbejdstid, skal jeg sige, at Skipperen jo i Reglen altid staar saaledes, at han kan faa Arbejdsassistanse, der findes jo i enhver Havn, hvor Skibet kommer, Folk, der forstaa sig paa Løsning og Læsning, og som ernære sig derved, saa der vil altid være Folk at faa, hvis det haster stærkt med at